

Nové příběhy se šťastným koncem

Rozespalý netopýr

Ladislava Horová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Rozespalý netopýr

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ladislava Horová

Název knihy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Rozespalý netopýr

Ladislava Horová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Ladislava Horová, 2026

Illustrations © Zuzana Slánská, 2026

Cover images © Soambra; Nataly Studio / Shutterstock.com

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7758-1 (1. vydání, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-253-7786-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7787-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7768-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Kamarádi

Školní zvonek ohlásil poslední hodinu.

Do třídy vešla paní učitelka. Děti překvapilo, že nepřinesla obří kružítko ani jiné pomůcky na rýsování.

„Dneska si budeme jenom povídat, chcete?“ usmála se...

Jak by děti nechtěly... Klábosit místo učení. Jarní prázdniny klepaly na dveře a všichni už se na ně těšili.

„Jaké máte plány? Co budete o prázdninách dělat?“ ptala se paní učitelka a rozhlížela se po třídě.

„My pojedeme lyžovat na hory,“ přihlásila se Eliška.

„Já se budu učit jezdit na koni,“ chlubil se Daník.

„My budeme s tatínkem stanovat,“ usmál se Štěpán. Spolu s ním se rozesmál zbytek třídy.

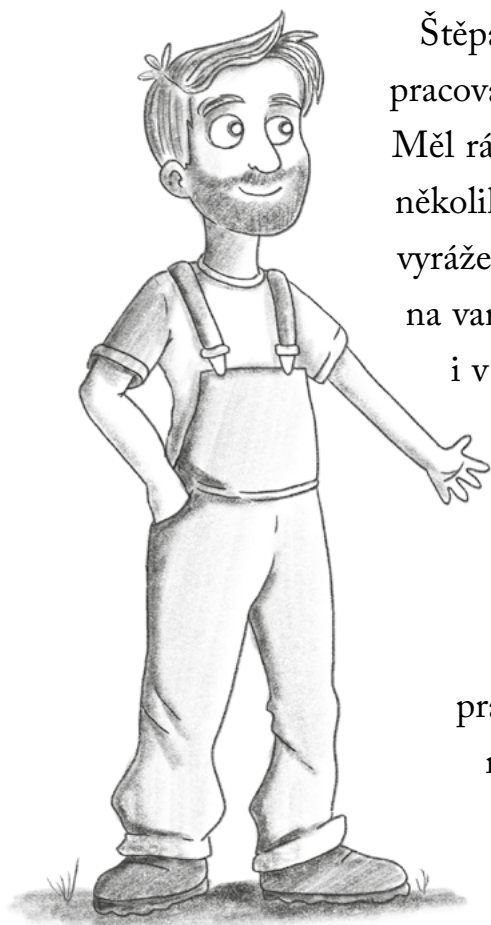
„Stanovat? Teď na začátku března?“ kroutili všichni hlavou. Vypadalo to, že Štěpánovi nikdo nevěří.

Až na Zuzku s Filipem. Ti dva moc dobře věděli, že si kamarád nedělá legraci.

Znali se od školky a trávili spolu většinu volného času.

Už na podzim se domluvili, že se začnou otužovat, aby někdy mohli zkusit spát pod stanem spolu se Štěpánem a jeho tatínkem. Vypadalo to, že by jejich plán mohl vyjít právě teď o jarních prázdninách. Studené sprchování už dávno nedoprovázely výkřiky ani drkotání zubů. Štěpán slíbil, že se odpoledne taťky zeptá.

Štěpánův tatínek
pracoval jako školník.
Měl rád přírodu, takže
několikrát do roka
vyrážel s kamarády
na vandr. Dokonce
i v zimě. Měl dva
stany. Velký
i menší a ten
by se teď
hodil.

S tatínkovou
prací dostala celá
rodina možnost
ubytování
v přízemí
školy...

Bydleli tady
už šestým rokem. Když byl Štěpán malý, tak
ho maminka vodila do mateřské školky.

Chodili pěšky. Maminka byla ráda, že se může ráno a odpoledne projít, protože přes den seděla u počítače. Mrzelo ji sice, že synek tak rychle povyrostl, ale zároveň byla ráda, že při zápisu do první třídy zvládl všechny úkoly.

„Ty tu naší školu tak miluješ, že v ní i bydlíš?“ dobírali si Štěpána spolužáci.

Ten si z toho nic nedělal. Mělo to totiž i svoje výhody. Ráno si mohl přispat a před vyučováním se nemusel přezouvat. Ráno vstal, umyl se, oblékl a bylo to.

Do třídy mohl jít v bačkorách. Odpoledne se moc rád procházel prázdnou školou bez dětí. Vybíhal schody do čtvrtého patra a měřil si čas. Zlepšoval se.

Měl také dovoleno brnkat na klavír v hudebně, kde byly všelijaké hudební nástroje. Když se mu chtělo házet s míčem na koš, tak jenom seběhl do tělocvičny. Kromě míče tam ale nesměl sám na nic sahat.

Škola byla dost velká, a tak v ní nechyběla kantýna. Žáci i učitelé si tam mohli koupit čerstvé pečivo, sýry, jogurty nebo ovoce. Maminky byly rády, že nemusí každé ráno připravovat krabičku s jídlem.

Kamarádi se divili, že Štěpánovi nevadí drnčení školního zvonku, ale i na to si chlapec zvykl. Je to podobné jako bydlet u vlakového nádraží. Kdysi jim o tom vyprávěl Zuzčin děda. U nádraží bydlel skoro celý život. Po přestěhování do paneláku mu dlouho chybělo houkání i zvuky projíždějících vlaků.

Štěpán měl jedno velké přání. Chtěl by pejska. Klidně malého, ale maminka s tatínkem o tom nechtěli ani slyšet.

Maminka pokaždé řekla: „Máme kočku! Víš, jaká by nastala mela, kdyby ji po zahradě začalo honit nějaké psisko? Třeba při vyučování? Všechny děti by koukaly z okna.“

To si Štěpán dovedl představit. Trochu ho to sice mrzelo, ale jinak mu nic nechybělo.

Když bylo pěkné počasí, scházel se po škole se Zuzkou a Filipem. Venku si hráli nejraději. Smůla byla, když pršelo. A právě dneska lilo od rána jako z konve. Vypadalo to, že odpoledne stráví každý u sebe doma. Hodila by se jim nějaká klubovna, kde by se mohli ukrýt před deštěm.

Byl to společný nápad, ale bez pomoci rodičů to nejspíš nezvládnou. Budou to muset dobře promyslet.

„Snad se zlepší počasí. Přeji vám, abyste mohli o prázdninách dělat všechno, co jste si naplánovali. Já si zalezu do postele s čajem. Budu spát, číst si a malovat,“ popřála jim paní učitelka. O jejím malířském nadání žáci věděli. Na školní chodbě totiž viselo několik obrázků, které namalovala právě ona.

Bylo vidět, že se na týden volna těší ještě víc než děti. Žáci jí odpočinek přáli. Ne, že by ve škole tak často zlobili, ale každý si někdy trochu zalumpal.

Třeba Zuzka...Ta byla tak upovídaná, že se hodina málokdy obešla bez napomínání učitelů. Zároveň byla ale bystrá, takže pokaždé věděla, co má odpovědět.

Filip býval často zamyšlený. Každý večer si čítával před spaním knížky o vesmíru.

Maminka ho někdy zapomněla zkontrolovat. On pak četl a četl, dokud neusnul. Ve škole pak celé dopoledne zíval.

Štěpán měl Zuzku i Filipa moc rád. Většinou si rozuměli i beze slov. Stačilo se na sebe podívat a všechno bylo jasné. Jako právě teď. Zvonek oznámil konec hodiny. Ti tři si v rychlosti zabalili věci, rozloučili se s ostatními a seběhli schody do přízemí.

„Vypadá to, že venku přestalo pršet,“ usmála se Zuzka. Štěpán odemkl dveře u jejich bytu. Školní batohy přistály za dveřmi. Proč také ne, když děti nedostaly žádné domácí úkoly. Prázdniny mohly začít.

The title is surrounded by five decorative leaves: two in the top left and right corners, and three in the bottom left and right corners.

Štanování

O víkendu se kamarádi neviděli. O to víc se na sebe těšili. Bylo domluveno, že se sejdou v pondělí odpoledne na školní zahradě. Část zahrady mohla využívat i Štěpánova rodina. Tatínek na ní sekal trávu, maminka hospodařila na záhoncích s květinami a Štěpán si tam mohl hrát s kamarády.

V pondělí po obědě Zuzka s Filipem čekali u vrátek. Nemohli se dočkat svého prvního táboření. Štěpánův tatínek jim na zahradu

přinesl stan. Byl velký tak akorát pro tři děti a jednoho psa.

Pes jménem Šibal původně nebyl v plánu. Když si ale doma Zuzka dávala věci do batohu, vyváděl psí kusy. Musela ho vzít s sebou. Přemlouvala rodiče tak dlouho, že nakonec přikývli.

Štěpánův tatínek chtěl, aby ho děti od dnešního stanování oslovovaly Ondro. Kamarádi na vandru si přeci nevykají. Děti souhlasily a navrhovaly, aby se stanovalo na louce za lesem. Ve městě to není žádný správný vandr. A jejich škola stála kousek od náměstí.

„Na louku se přesuneme až příště...
Třeba o Velikonocích, jestli budete chtít.
Letos je sice mírná zima, ale nechci riskovat, že nastydnete. Pojdte, postavíme stan tady.
Noc bude studená, a kdyby vám bylo chladno, můžete se jít zahřát k nám. Tentokrát je to

na zkoušku,“ vysvětlil dětem Ondra. Sám si natáhl karimatku a spacák kousek od stanu. Byl zvyklý spát pod širákem, jak táborníci říkali nocování venku.

Vyhlídka stanování mimo město kamarády potěšila, i když si na ni budou muset ještě pár týdnů počkat.

Zuzka byla ráda, že nemusí Šibala odvádět domů. „Ve volné přírodě by mi nejspíš utekl. Stává se, že se podhrabe i z oplocené zahrady, ale co jiného se dá čekat od jezevčíka,“ postěžovala si.

Pak už šlo všechno jako po másle. Děti přidržovaly plachtu, aby se pěkně napnula a kolíky mohly být zapíchnuté do země. Dno stanu zateplila velká deka s nafukovacími matracemi.

„Kdyby v noci pršelo, tak hlavně nesahejte na stěny stanu. Zatékala by vám tam dešťová voda,“ vzpomněl si Štěpánův tatínek.

Na déšť to naštěstí nevypadalo. Obloha byla bez mráčků. Sluníčko sice moc nehřálo, ale jaro už bylo cítit ve vzduchu. Filip obcházel roh zahrady a obdivoval sněženkový koberec. Bílé květy nádherně voněly.

Klidnou atmosféru narušilo Šibalovo divoké štěkání. Po plotě se procházela kočka Amálka. S hlavou hrdě vztyčenou jako by Šibalovi říkala: „Jen si ňafej, stejně za mnou nemůžeš.“

„Amálko, večere,“ zavolala Štěpánova maminka směrem k zahradě. V tu ránu plotová promenáda skončila a všechno bylo jinak. Kočka by ráda seskočila dolů a běžela k misce, ale pod plotem číhal Šibal. Poštěkával, jako by říkal: „Chtěla bys večeri, vid', ale bojíš se mě.“

„Vidíš, jak by to dopadlo, kdybychom měli psa?“ připomněla maminka Štěpánovi. Ten dělal, že ji neslyší, ale věděl, že je to pravda.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nové příběhy se šťastným koncem – Rozespálý netopýr.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.